

**[Kirkeministeren.]**

Det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen mente, at universitetsundervisningen var meget utilstrækkelig inden for det teologiske fakultet. Jeg tror ikke, det ærede medlem kan have fulgt med i, hvad der er sket med hensyn til det teologiske fakultets undervisningsformer i de sidste år. Jeg tror, han må tænke tilbage på svundne dage. Jeg var forbavset over at høre det ærede medlems argumentation, for i virkeligheden tegnede skyggen af et menighedsfakultet sig på væggen, og jeg kan ikke forestille mig, at det er dér, det ærede medlem vil hen.

Jeg forstod sådan set godt, at det ærede medlem hr. Morten Lange pegede på, at en række discipliner kunne køres over til det humanistiske fakultet, og så kunne selve præsteuddannelsen ligge et andet sted. Jeg tror imidlertid, at det er ganske overordentlig væsentligt at have dette strengt videnskabelige teologiske fakultet, hvor man lærer tankens træning. Jeg tror, det er overordentlig vigtigt.

Jeg lagde mærke til det ærede medlem hr. Kirkegaards bemærkninger om præsten, der gerne måtte være aristokrat, men ikke måtte være ufolkelig. For at være ret præst behøver man sådan set ikke andet end troens overbevisning; men jeg tror, at det er ganske overordentlig væsentligt, også i sammenhæng med dansk kulturs livskraft fremover, at vi har præster trænet i, hvad det luthersk-evangeliske er, og ganske vågne og vidende over for den kulturelle brydning i dag, og det er noget i den retning, man må håbe arbejdet på Vatelunden vil skaffe os.

Der var en enkelt af de ærede ordførere, der satte spørgsmålstejn ved betimeligheden af at starte disse kursus med det samme. Det håber jeg ikke er en mening, der vil brede sig i udvalget. Jeg mener, det er meget væsentligt, at vi kommer hurtigt i gang. I udvalget kan man naturligvis tage formuleringen af § 2 op til nærmere drøftelse.

Det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen ville have, at man skulle have praktiske fag. Det ærede medlem nævnte hospitalspræster og fængselspræster og mente, at man kunne have specielle kursus for sådanne kategorier af præster. Det står i fremsættelsen — men det ærede

medlem, der øjensynlig ikke har været så overdreven flittig i sin studentertid, har nok ikke læst fremsættelsen med tilstrækkelig energi — at det netop er meningen dels at have kursus, der hjælper præsterne med konkrete, definerbare opgaver, dels at have kursus af højt kvalificeret art. Det må gå hånd i hånd. Så må de folk, der kommer til at styre dette kollegium, finde balancen imellem den praktiske og den teoretiske efteruddannelse.

Det er muligt, at den økonomiske ramme, der her er nævnt, ikke vil vise sig at holde helt stik. Vi ved jo, at Vatelundsovertagelsen vil finde sted i en ikke nærmere bestemt fremtid. Det vil under ingen omstændigheder komme til at koste store summer, men jeg vil håbe, at Vatelundinstitutionen vil komme til at fungere med nogenlunde rimelige økonomiske midler, fordi jeg tror, der derfra kan gå en kulturel inspiration ud over landet. Det kunne jeg sådan set have lyst til at tale mere om, men det er for farligt, for så ved jeg ikke, hvornår jeg får mig selv standset igen.

Jeg vil godt ende med den betragtning, som for mig i denne forbindelse er væsentlig, at når man, som det er faldet i min lod et par gange, er på rejse i de østlige lande og ikke kan undgå at blive overvældet af den åndelige aktivitet, man møder mange steder på universiteter o. s. v., kommer man til at tænke på den vending, Grundtvig brugte engang:

„Riv løs sig rigets stænder  
fra den fælles folkeånd,  
da går hoved, fødder, hænder  
latterligt på egen hånd.“

I de riger derude kan man måske nok sige, at den hånd, der holder stænderne sammen, er statsmagten. Men når man vender hjem til vor kristne kulturkreds med dens mærkelige fornemmelse af træthed, med dens manglende håb til fremtiden, kan man ikke undgå at stille sig det spørgsmål, om vi har misforstået det helt uundværlige gode, som det er at have et sekulariseret samfund, altså et samfund, hvor der ingen sammenhæng er mellem politisk mening og religiøs tro og den frie borgerret — om vi har misforstået dette store gode og har fået et folk, der føler sig rodløst. Jeg forestiller mig på lang sigt ud fra Vatelunden gående en debat i folket om, hvad